

that will comply with the principle of building a special part of this Code on the basis of the generic object of the crime. At the same time, we have provided arguments for amending the disposition of Part 1 of Art. 384 of the Criminal Code, according to which it is proposed to exclude an act — the submission of knowingly false or false evidence, as well as Art. 373, 386 of the Criminal Code.

Thus, acts related to the falsification of evidence must be qualified by special rules within Section XVIII «Crimes against Justice» of the Criminal Code of Ukraine. The distinction between the proposed article. 384-1 «Falsification of Evidence» and Art. 373, 384, 386 of the Criminal Code should take place on the subject of a crime, the objective side of the act (form, volume, mode, situation), as well as the subject of the crime and purpose.

Key words: falsification of evidence, demarcation signs, instigator, inclination, coercion, testimony.

УДК 343.139

Практика Європейського суду з прав людини щодо екстрадиції до країни, де не скасована смертна кара

Н. М. Ахтирська,
кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри правосуддя
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка

Розглядаються законодавчі та практичні аспекти видачі правопорушників на запит країн, в яких обвинуваченим загрожує смертна кара. На підставі практики Європейського суду з прав людини надаються рекомендації щодо необхідного переліку документів для вирішення питання екстрадиції, строків давності, гарантій запитуючої держави щодо невиконання покарання.

Ключові слова: екстрадиція, смертна кара, спеціальне правило, спрощена процедура, строки давності, абсолютна гарантія незастосування вищої міри покарання.

Akhtyrskia Nataliia. Practice of the European Court of Human Rights on extradition to countries where the death penalty has not been abolished

The legislative and practical aspects of extraditing offenders to the request of countries in which the accused face the death penalty are considered. Based on the practice of the European Court of Human Rights, recommendations are made regarding

© Ахтирська Наталія Миколаївна — кандидат юридичних наук, доцент, доцент кафедри правосуддя Київського національного університету імені Тараса Шевченка

the list of documents for resolving the issue of extradition, the statute of limitations, the guarantees of the requesting state on the non-application of the death penalty.

Key words: *extradition, death penalty, special rule, simplified procedure, statute of limitations, absolute non-use of capital punishment.*

Механізм екстрадиції детально регламентований багатосторонніми міжнародними правовими актами, двосторонніми та національним законодавством. 1 березня 2019 р. для України набули чинності Третій додатковий Протокол та Четвертий додатковий Протокол до Конвенції про видачу правопорушників, якими суттєво змінено процедуру видачі в сенсі її спрощення, застосування спеціального правила, визначення строків притягнення до відповідальності, «дружнього врегулювання» питань видачі тощо. Незважаючи на тривалу історію формування підстав для видачі правопорушників іншим державам, на території яких вони вчинили злочини, в правозастосовній практиці виникає низка актуальних проблем. Наріжним каменем є співвідношення забезпечення дотримання прав людини та завдань кримінального судочинства щодо невідворотності покарання у випадку надходження запиту від країни, в якій за вчинення злочину, за яким вимагається видача, передбачена смертна кара.

Так, в Україні був затриманий громадянин США, який перебував у міжнародному розшуку за вчинення злочинів у штаті Каліфорнія. Як зазначено в запиті, за даною кваліфікацією йому загрожує смертна кара. Перед судом постало питання правомірності видачі затриманого.

За ст. 26 Конституції України іноземці та особи без громадянства, що перебувають в Україні на законних підставах, користуються тими самими правами і свободами, а також несуть такі самі обов'язки, як і громадяни України, — за винятками, встановленими Конституцією, законами чи міжнародними договорами України. Чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України (ст. 9)¹. Відповідно до статті 11 Конвенції про видачу правопорушників, якщо правопорушення, за яке вимагається видача, карається смертною карою за законодавством запитуючої Сторони і якщо законодавство запитуваної Сторони не передбачає смертної кари за таке саме правопорушення або вона, як правило, не виконується, *у видачі може бути відмовлено*, якщо запитуюча Сторона не надасть запитуваній Стороні *достатніх гарантій того, що смертний вирок не буде звернутий до виконання*².

¹ Конституція України від 28.06.1996р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.

² Європейська конвенція про видачу правопорушників 13 грудня 1957 року. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_033.

У зв'язку з ратифікацією Україною Третього та Четвертого додаткових Протоколів до Конвенції про видачу правопорушників, Законом України «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України у зв'язку з ратифікацією Третього додаткового протоколу та Четвертого додаткового протоколу до Європейської конвенції про видачу правопорушників» внесені доповнення до ст. 589 КПК України, якою визначено, що у видачі особи іноземній державі відмовляється у разі, якщо: 1) особа, стосовно якої надійшов запит про видачу, відповідно до законів України на час прийняття рішення про видачу (екстрадицію) є громадянином України; 2) злочин, за який запитано видачу, не передбачає покарання у виді позбавлення волі за законом України; 3) закінчилися передбачені законом України строки давності притягнення особи до кримінальної відповідальності або виконання вироку за злочин, за який запитано видачу; 4) компетентний орган іноземної держави не надав на вимогу центрального органу України додаткових матеріалів або даних, без яких неможливе прийняття рішення за запитом про видачу (екстрадицію); 5) видача особи (екстрадиція) суперечить зобов'язанням України за міжнародними договорами України; 5¹) є обґрунтовані підстави вважати, що видача особи (екстрадиція) суперечить інтересам національної безпеки України; 6) наявні інші підстави, передбачені міжнародним договором України³.

Варто зазначити, що п. 3 ч. 1 ст. 589 КПК України прямо суперечить ратифікованому Четвертому додатковому Протоколу України, в якому визначено, що видача не дозволяється, якщо закінчилися строки давності переслідування чи покарання особи, видача якої запитується, відповідно до законодавства запитуючої Сторони. У видачі не може бути відмовлено на підставі того, що закінчилися строки давності переслідування чи покарання особи, видача якої запитується, відповідно до законодавства запитуваної Сторони (ст. 10 Конвенції/ст. 1 Протоколу)⁴. Отже, строки давності притягнення до відповідальності розраховуються відповідно до законодавства *запитуючої держави, а не законодавства України*. Оскільки міжнародні договори, ратифіковані Верховною Радою України, мають вищу юридичну силу, то це вимагає термінового внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України з метою мінімізації ризиків порушення Україною взятих на себе зобов'язань щодо видачі правопорушників.

³ Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України у зв'язку з ратифікацією Третього додаткового протоколу та Четвертого додаткового протоколу до Європейської конвенції про видачу правопорушників: Закон України від 02.10.2018 р. *Голос України*. 2018. № 208.

⁴ Четвертий додатковий Протокол до Європейської Конвенції про видачу правопорушників від 20.09.2012 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/994_001-12.

Міжнародна практика свідчить про випадки прямого застосування ст. 11 Конвенції про видачу. Зокрема, у квітні 1996р. Росія видала Азербайджану экс-міністра оборони Р. Газієва, який був заочно засуджений до смертної кари. Видача відбулася після надання Генеральною прокуратурою Азербайджану гарантій, що смертна кара не буде застосована. Практика вказує на проблему «обмеженого» запиту, коли запитуюча держава взагалі не надає будь-яких гарантій щодо незастосування смертної кари, не включивши в перелік обвинувачень злочин, за який передбачається такий вид покарання. Але після видачі перелік обвинувачень доповнюється такими статтями. Так, у 1997 р. Росія на запит Азербайджану видала экс-прем'єр-міністра С. Гусейнова, якого звинувачували у вчиненні низки злочинів (крадіжка вовни тощо). Втім відразу після видачі його звинуватили у вчиненні трьох особливо тяжких злочинів, за кожен з яких передбачалася смертна кара (державна зрада, диверсія, тероризм)⁵. Обвинувачений не був страчений, оскільки Азербайджан скасував смертну кару, керуючись європейськими стандартами дотримання прав людини.

Очевидно, що найчастіше клаузула незастосування смертної кари пов'язується лише з тим злочином, за яким здійснюється запит про видачу. Таким чином, запитуюча держава надає гарантії не застосовувати смертну кару не взагалі, а лише за конкретний злочин. Оскільки перелік обвинувачення визначається запитуючою країною, то можливим є маніпулювання у питаннях застосування смертної кари щодо особи за іншими звинуваченнями. Після видачі особі може бути повідомлено про підозру у вчиненні іншого злочину, за яким гарантії не надавались. У зв'язку з цим необхідно керуватися ст. 14 Конвенції, в якій закріплене «Спеціальне правило», сутність якого полягає в тому, що видана особа не може бути піддана арешту, переслідуванню, суду, засуджена або затримана з метою виконання покарання чи постанови про утримання під вартою, її свобода також не може бути обмежена з будь-яких інших підстав за будь-яке правопорушення, вчинене до її видачі, крім правопорушення, за яке її було видано, за винятком таких випадків: а) коли Сторона, яка її видала, на це згодна. Запит про надання згоди подається разом з документами, зазначеними у статті 12, та протоколом будь-якої заяви, зробленої виданою особою у зв'язку з відповідним правопорушенням. Згода надається, якщо правопорушення, у зв'язку з яким вона запитується, є таким, що тягне за собою видачу відповідно до положень цієї Конвенції. Рішення приймається якнайшвидше і не пізніше 90 днів після

⁵ Пихов А. Международные договоры об экстрадиции и проблема смертной казни в Российской Федерации. URL: <https://wiselawyer.ru/poleznoe/4905-mezhdunarodnye-dogovory-ehkstradii>.

отримання запиту про надання згоди. У разі неможливості для запитуваної Сторони дотриматися строку, зазначеного у цьому пункті, вона повідомляє про це запитуючій Стороні, зазначаючи при цьому причини затримки та орієнтовний час, необхідний для прийняття рішення; б) коли така особа, маючи можливість залишити територію Сторони, якій вона була видана, не зробила цього впродовж 30 днів після її остаточного звільнення або, залишивши цю територію, знову туди повернулася.

На підставі зазначеного доцільно доповнити перелік підстав відмови у видачі (ст. 589 КПК) таким положенням: «У видачі може бути відмовлено, якщо запитуюча держава не надасть запитуваній державі достатніх гарантій того, що смертний вирок не буде звернений до виконання».

Актуальність даного питання підтверджується тим, що в США відкрито кримінальне провадження щодо засновника WikiLeaks Джуліана Ассанжа на підставі закону про шпіднаж. Федеральний прокурор підтверджує листом, надісланим до Великобританії разом із запитом про видачу, що проводиться розслідування у зв'язку з незаконним одержанням та поширенням секретної інформації. Максимальне покарання за вказаний злочин за законом 1917р. — смертна кара. Уряд Великобританії повідомив, що може видати Ассанжа виключно за умови надання США письмових гарантій, що смертна кара засновнику WikiLeaks не загрожуватиме. На думку самого затриманого, його можуть видати третій державі - Швеції, яка теж надіслала запит попри те, що кримінальне провадження щодо нього було вже закрито. А після цього Швеція прийме рішення про видачу його США⁶.

Колізії у тлумаченні підстав для видачі не дають однозначного правового висновку щодо правомірності такого рішення на підставі гарантій уряду про незастосування смертної кари, оскільки уряд держави не має впливу на судову владу. З цього приводу доцільно звернутися до позиції Європейського суду з прав людини. У рішенні по справі Серінг (Soering) проти Сполученого Королівства від 7 липня 1989 р. вказано на складові елементи, на які варто посилалися для обґрунтування прийнятого рішення щодо екстрадиції. Обставини справи полягали в наступному: заявник, пан Йенс Серінг, громадянин Німеччини, у віці 11 років разом із батьками переїхав до США. У віці 18 років він вчинив вбивство батьків своєї подруги в їхньому домі в окрузі Бедфорд (штат Вірджинія). Співучасники злочину покинули США, але були затримані в Англії, де їм у квітні 1986 р. обрано запобіжний захід тримання під вартою. 31 липня 1986 р. уряд США надіслав запит про екстрадицію Серінга на підставі умов

⁶ Ассанжу предрекли «расстрельную» статью. URL: https://news.rambler.ru/world/42102574-assanzhu-predrekli-rasstrelnuyu-statyu/?utm_source=head&utm_campaign=self_promo&utm_medium=news.

Угоди про видачу між США та Великобританією. Труднощі з екстрадицією були зумовлені тим, що в США обвинуваченому, як головному виконавцю злочину, загрожувала смертна кара, яка у Великобританії була вже скасована. 11 березня 1987р. уряд Федеративної Республіки Німеччина також надіслав запит про видачу Серінга, щоб він міг постати перед судом за вчинення вбивства як громадянин Німеччини (де смертна кара також скасована). США обґрунтовували доцільність видачі Серінга США. 8 травня 1987р. була видана США з Великобританії Елізабет Хейсон, донька вбитих та співучасниця злочину, де була засуджена до 90 років позбавлення волі (по 45 років за кожну жертву).

1 червня 1987 р. аторней штату Вірджинія по округу Бедфорд, в обов'язки якого входило підтримання обвинувачення проти Серінга, повідомив, що у випадку, якщо Серінг буде визнаний винним у вчиненні вбивства з обтяжуючими обставинами, судді буде передане клопотання від імені Сполученого Королівства про непризначення покарання у виді смертної кари або неприведення такого вироку до виконання. Водночас прокурор підтвердив свої наміри клопотати про смертний вирок у справі Серінга.

16 червня 1987р. у Магістратському суді Лондона було розглянуто справу про екстрадицію. Незважаючи на те, що Серінг надав суду висновки психіатрів про те, що в момент вчинення злочину він страждав на психічні розлади, що суттєво вплинуло на його здатність керувати власними діями, суд дійшов висновку про наявність достатніх підстав для видачі. В задоволенні апеляційної скарги було відмовлено, а 30 червня 1988 р. міністр внутрішніх справ підписав розпорядження про екстрадицію Серінга до США.

Однак на підставі звернення Серінга до Європейського суду з прав людини, видача була відтермінована.

У скарзі Серінг стверджував про наявність порушення ст. 3 Конвенції, оскільки британська влада не відмовила США в його видачі, де він міг бути засуджений до страти, та, очікуючи можливої видачі, він страждав би від «синдрому камери смертників», що є нелюдським поведінням. На його думку, також було порушено ст. 6 п. 3, оскільки у випадку видачі він не одержав би в штаті Вірджинія необхідної юридичної допомоги.

Європейський суд у своєму рішенні зазначив, що, як випливає з 5 п. 1 (f), дозволяє «законний арешт... особи... проти якої вживаються заходи видачі», Конвенція не захищає право не бути виданим як таке. Водночас тією мірою, якою рішення про екстрадицію тягне негативні наслідки для здійснення права, наданого Конвенцією, вона може, якщо ці наслідки не мають занадто віддаленого характеру, зумовити обов'язок держави-учасниці Конвенції забезпечити відповідну гарантію (*mutatis*

mutandis рішення у справі Абдулазіза, Кабалеса та Балкандалі від 25 травня 1985 р. п. 59-60).

У даній справі йдеться про те, що стаття 3 може бути застосована, коли несприятливі наслідки екстрадиції мають або можуть мати місце за межами юрисдикції держави, що видає особу, в результаті поводження або покарання, яким у тій державі буде підданий виданий злочинець.

Стаття 1 Конвенції визначає територіальні межі її дії. Зокрема, зобов'язання учасників Конвенції обмежуються забезпеченням прав та свобод особам, які перебувають під їхньою юрисдикцією. Конвенція не регулює діяльність держав, які не є її учасниками. Вона не має на меті, щоб держави-учасниці прагнули нав'язати норми, встановлені в Конвенції, іншим державам. Стаття 1 не може бути розтлумачена як така, що містить загальний принцип, за яким держава-учасниця не може видати особу, якщо не буде впевнена, що умови, які очікують дану особу в запитуючій країні, знаходяться у повній відповідності з усіма гарантіями, передбаченими Конвенцією. Дійсно, як правильно підкреслює уряд Великобританії, при визначенні меж застосування Конвенції і ст. 3 не можна ігнорувати блага мету екстрадиції, яка полягає в тому, щоб злочинець, який переховується, не міг уникнути правосуддя.

Всіма визнається, що Сполучене Королівство не має влади над практикою та мірами покарання штату Вірджинія, що є предметом скарги Серінга. Варто визнати, що міжнародно-правові акти проблеми передачі осіб під юрисдикцію іншої держави, де можуть виникнути небажані наслідки, регулюються конкретно та з усією визначеністю. Однак, на думку ЄСПЛ, ці міркування не можуть повністю або частково звільнити державу-учасницю Конвенції від відповідальності, згідно із ст. 3, за передбачувані наслідки екстрадиції за межами юрисдикції.

При тлумаченні Конвенції необхідно враховувати її особливий характер як договору про колективні гарантії прав людини та основоположних свобод (Ірландія проти Сполученого Королівства від 18 січня 1978 р., п. 239). Отже, предмет та мета Конвенції як правового акту, що забезпечує захист прав людини, вимагають, щоб її норми тлумачилися та застосовувалися таким чином, щоб зробити її гарантії реальними та ефективними. Крім того, будь-яке тлумачення прав та свобод, які гарантуються, повинно відповідати «загальному духу Конвенції — правового акту, метою якого є забезпечення та розвиток ідеалів і цінностей демократичного суспільства» (Келдес, Буск Мадсен та Педерсен від 7 грудня 1976 р.).

На думку Суду, держава — учасниця Конвенції несе відповідальність за ст. 3 у випадку екстрадиції злочинця, який переховується від правосуддя, іншій державі, де він стане жертвою або з більшим ступенем вірогідності може стати жертвою катування або нелюдського поводження та покарання.

Для Конвенції притаманний пошук справедливого балансу між вимогою забезпечити загальні інтереси суспільства та захистити основні права людини. Оскільки спрощується процес переміщення людей по всьому світу, злочинність дедалі більше набуває міжнародного виміру, в інтересах всіх держав стає необхідним, щоб підозрювані у вчиненні злочинів особи, що переховуються від правосуддя за кордоном, постали перед судом. І навпаки, створення безпечних сховищ для таких осіб не тільки небезпечно для держав, що їх приховують, а також підриває основи інституту видачі. Ці міркування мають бути включені до кола чинників, які варто враховувати під час тлумачення та застосування поняття нелюдського та такого, що принижує, поводження та покарання

Рішення держави про видачу може стати порушенням ст. 3, та, як наслідок, потягти відповідальність держави, якщо видана особа наражатиметься на реальну загрозу застосування щодо неї катування або нелюдського поводження та покарання в країні, яка вимагає її екстрадиції. Щоб покласти таку відповідальність, необхідно оцінити умови в цій країні на предмет відповідності вимогам ст. 3 Конвенції. При цьому питання відповідальності країни, до якої здійснюється видача, не виникає ні на підставі міжнародного права, ні на підставі Конвенції. На підставі Конвенції може бути лише відповідальність держави, яка здійснила екстрадицію, дія якої мала наслідком те, що особа стала об'єктом поганого поводження.

ЕСПЛ переконаний, що незалежно від дипломатичного контексту відносин між США та Сполученим Королівством з питань екстрадиції не можна об'єктивно констатувати, що зобов'язання США інформувати суддю на стадії постановлення вироку щодо побажань Сполученого Королівства не призначати смертну кару усуває ризик постановлення смертного вироку.

ЕСПЛ дійшов висновку, що у випадку, якщо рішення міністра про видачу заявника США буде виконано, то матиме місце порушення ст. 3⁷.

На думку судді Де Мейєра, видача заявника США могла б бути правомірною лише за умови, якщо США дали б абсолютні гарантії, що у випадку засудження за злочин, обвинувачення в якому пред'явлене, заявника не буде страчено. Варто визнати, що Федеральний уряд США не може взяти на себе обов'язки відносно того, яке рішення може чи не може бути прийняте, які кроки можуть бути вжиті судовими та іншими органами штату Вірджинія. Коли йдеться про право людини на життя, жодна держава, до якої звернулися із запитом про видачу, не має права допустити, щоб запитуюча держава вжила таких заходів, які сама запитувана держа-

⁷ Серинг (Soering) против Соединенного Королевства. Судебное решение от 7 июля 1989 г. URL: <http://www.echr.ru/documents/doc/2461433/2461433.htm>.

ва не має права вчинити. Якщо внутрішнє право держави не передбачає смертної кари за злочин, за який вимагається видача, ця держава не має права поставити дану особу в таке становище, коли за цей злочин вона може бути позбавлена життя за рішенням іншої держави.

На його думку, формулювання, яке міститься в другому реченні п. 1 ст. 2 Конвенції, було прийняте в конкретних історичних умовах, невдовзі після Другої світової війни. Тією мірою, якою це формулювання дозволяє за певних умов смертну кару в мирний час, вона не відображає сучасну ситуацію та відстає від розвитку правової свідомості та правової практики. Таке покарання не відповідає сучасному рівню розвитку європейської цивілізації. Екстрадиція особи за таких умов несумісна з європейськими стандартами правосуддя та суперечить публічному порядку в Європі. В даній справі аторней підтвердив свій намір клопотати про смертний вирок, а губернатор штату жодного разу не скасував смертний вирок відтоді, коли в 1977 р. була поновлена смертна кара у Вірджинії. На підставі зазначеного, на думку судді Де Мейера, не існує жодних сумнівів, що видача заявника США призвела б до порушення його права на життя⁸.

Отже, при розгляді запиту щодо екстрадиції правопорушника до країни, в якій не скасована смертна кара (наявний мораторій), доцільно визначити вид злочину, покарання, яке загрожує чи вже призначене судом, строки давності притягнення до відповідальності, дотримання прав людини в запитуючій державі, дотримання мораторію на смертну кару, наявність абсолютної гарантії щодо забезпечення права на життя виданому правопорушнику. На міждержавному рівні, відповідно до Четвертого додаткового Протоколу до Конвенції про видачу правопорушників, який набрав чинності для України 1 березня 2019 р., запроваджується механізм «дружнього врегулювання» питань екстрадиції, що дає можливість досягти балансу між забезпеченням конвенційних стандартів прав людини та невідворотністю покарання для винних.

Akhtyrskaya Nataliia. Practice of the European Court of Human Rights on extradition to countries where the death penalty has not been abolished

In spite of the long history of the formation of grounds for extradition to other states in the territory where they committed crimes, there are a number of actual problems in the practice of law enforcement. The cornerstone is the correlation of ensuring the observance of human rights and the objectives of criminal justice in relation to the inevitability of punishment in the event of receipt of a request from a country in which the death penalty is imposed for the commission of an offense for which extradition is required. According to Art. 26 of the Constitution of Ukraine,

⁸ Совпадающее мнение судьи Де Мейера. Серинг (Soering) против Соединенного Королевства. Судебное решение от 7 июля 1989 г. URL: <http://www.echr.ru/documents/doc/2461433/2461433.htm>.

foreigners and stateless persons residing in Ukraine on legal grounds enjoy the same rights and freedoms as well as carry the same responsibilities as citizens of Ukraine — with the exceptions established by the Constitution, laws or international treaties Of Ukraine. In connection with the ratification by Ukraine of the Third and Fourth Additional Protocols to the Convention on extradition of offenders, the Law of Ukraine «On Amendments to the Criminal Procedural Code of Ukraine in connection with the ratification of the Third Additional Protocol and the Fourth Additional Protocol to the European Convention on the Extradition of Offenders» supplement to Art. 589 CPC of Ukraine.

Obviously, the most frequently used clause in the non-use of the death penalty relates only to the crime that is being requested for extradition. Thus, the requesting State provides guarantees not to use the death penalty at all, but only for a particular crime. Since the list of charges is determined by the requesting country, manipulation of the use of the death penalty with regard to the person on other charges may be possible. After the extradition, a person may be informed of a suspicion of committing another crime for which no guarantees were given. In this regard, it is necessary to be guided by Art. 14 of the Convention.

The European Court stated in the judgment that, as follows from paragraph 5 (1) (f), allowing «the lawful arrest ... of a person ... against whom extradition measures are being taken», the Convention does not protect the right not to be issued as such. At the same time, to the extent that the extradition decision has negative consequences for the exercise of the rights conferred by the Convention, it may, if those effects are not too remote, oblige the State party to the Convention to provide an appropriate guarantee.

The State party to the Convention is responsible for Art. 3 in the case of extradition of a criminal who is being hid from justice, to another state where he will become a victim or, with a higher degree of probability, become a victim of torture or inhuman treatment and punishment.

The Convention is characterized by a search for a fair balance between the requirement to safeguard the general interests of society and the protection of fundamental human rights.

The ECHR is convinced that, regardless of the diplomatic context extradition relationship, it can not be objectively obligation to inform the judge at the sentencing stage wish not to impose the death penalty eliminates the risk of a death sentence.

Key words: extradition, death penalty, special rule, simplified procedure, statute of limitations, absolute non-use of capital punishment.